Utorak, 20.11.2012.g.

Ujutro sam malo upalio televizor u želji da "prošećem" po teletekstu i

vidim najnovije vijesti.

I onda na tri kanala vidim reportere ispred zgrade suda u Zagrebu. A za

neko vrijeme i prijenos iz sudnice. Sudac je čitao presudu Ivi Sanaderu.

Ugasio sam televizor, pogledao na RASPETOG GOSPODINA NA ZIDU

I ZAMOLIO GA DA SE SMILUJE IVI SANADERU. PO MILOSRĐU

SVOJEM.

JER NI IVO SANADER, A NI MNOGI OD NAS, NE MOGU SE

SPASITI BEZ BOŽJEG MILOSRĐA.

BILO MI JE ŽAO TOG ČOVJEKA U TIM TRENUCIMA. I RADI

NJEGA SAMOG I RADI TOGA JER ĆE OVIH DANA MNOGI RADI

NJEGA SAGRIJEŠITI.

Pa sam se sjetio mise od neki dan, prošli četvrtak. Na početku je naš

dragi kapelan rekao da se danas molimo za naše generale koji u Hagu

čekaju presudu.

Rekao je da se molimo za "OSLOBOĐENJE I PRAVEDNU PRESUDU

ZA NJIH".

I ne znam zašto, već u tom trenutku me nekako zasmetala molitva "za

oslobođenje".

Za pravednu presudu, za milosrdnu presudu, DA. To mi je išlo u moje

molitve.

Ali za oslobođenje… Ne znam ja i ne poznajem ni Ivu Sanadera, ni Antu

Gotovinu, ni Mladena Markača. I ne znam što su točno činili u svojim

životima.

Možda dobro, možda loše. Da, po našim ljudskim mjerilima.

DA SVE BUDE PRAVEDNO, TO JE ONO ŠTO

JE DIO MOJIH MOLITVI. I DA SE VRŠI

BOŽJA VOLJA.

A TKO TO OD NAS ZNA, DA LI SU MOŽDA I NA TAJ NAČIN

VRŠILI BOŽJU VOLJU ZA SVOJE ŽIVOTE, KAKO BI SE MOGLA

ISPUNITI BOŽJA VOLJA ZA NAŠE ŽIVOTE?

JA IM SVIMA ŽELIM DOBRO. AKO SU GRIJEŠILI, DA SE

OBRATE, PRIZNAJU TO, MAKAR SAMO GOSPODINU U

ISPOVIJEDI, I DA OKRENU SVOJ ŽIVOT.

AKO SU ČINILI DOBRO, BOGU HVALA, NEKA ČINE I DALJE.

Ali, ANTE GOTOVINA mi je uspio natjerati suze u oči.

TU SAM VIDIO GOSPODINA NA DJELU. TU SAM VIDIO DA JE

TAJ ČOVJEK PUSTIO GOSPODINA U SVOJ ŽIVOT. TU SAM

VIDIO DA JE ON UČVRSTIO SVOJU VJERU.

NA PUNO MALIH SITNICA.

A TAJ ČOVJEK I JA SMO SLIČNI U NEČEMU.

I ON I JA SMO PO IZLASKU IZ

ZATVORA OTIŠLI U MARIJU BISTRICU

DA SE ZAHVALIMO ONOJ ZA KOJU SMO

OSJEĆALI DA NAM JE NAJVIŠE

POMOGLA.

NJEMU, ZA OSLOBOĐENJE IZ HAŠKOG ZATVORA.

MENI, ZA OSLOBOĐENJE IZ "ŽIVOTNOG ZATVORA", MOJEG

DOTADAŠNJE NAČIN ŽIVOTA, ZA MOJE OBRAĆENJE.

I zapamtio sam nekoliko detalja u toj medijskoj pompi tih dana, a

učvrstila su me u vjeri da je Ante pronašao svoj smisao života s

Gospodinom i Njegovom Majčicom.

Evo ih onako kako ih se sjećam.

Ante je rekao novinarima da neće tražiti nikakvu odštetu od Haškog suda

za boravak u zatvoru, nego da želi ići dalje u životu. SVE JE TO

"PUSTIO" IZ SRCA.

Ante je na slici koju sam vidio u novinama klečao negdje pred raspelom u

nekoj crkvi, zajedno s Mladenom Markačom. Ali nije klečao na

pripremljenoj drvenoj klečaonici nego dolje na podu.

ZNAM I ZAŠTO, ZNAM TAJ OSJEĆAJ. ŽELIO JE BITI ČIM VIŠE

PONIZAN.

ANTE JE NAPRAVIO ZAVJET S DRAGOM NAŠOM NEBESKOM

MAJČICOM O SVOJEM OSLOBOĐENJU. I ISPUNIO GA, MAKAR SU

GA TU NEDJELJU ZVALI NA SVE STRANE.

I prvi put sam u komentaru novinara o tom događaju, prisustvovanju

Ante Gotovine na misi u Mariji Bistrici, KOMENTARU NEKOG VJERSKOG

DOGAĐAJA ILI TRENUTKA, osjetio pravi mir, ali i neku sjetu, DA JE

ANTI DJEVICA MARIJA ZAPRAVO ZNAČILA NAJVIŠE KADA SE

NALAZIO U ZATVORU U HAGU.

I TO JE BILA PRAVA ISTINA.

A ANTE OVIH DANA ŠALJE I GOVORI SAMO PORUKE MIRA,

OPROSTA.

NE BI ON TO MOGAO SAM, PO LJUDSKI. OSJETILO BI SE DA

NIJE ISKRENO.

OVAKO, ANTE JE MENI PONOVNO JEDAN DOKAZ BOŽJE

PRISUTNOSTI OVDJE NA ZEMLJI.

TU SAM JA VIDIO GOSPODINA I O NJEGOVOM POSTOJANJU

PONOVNO NE TREBAM VIŠE DOKAZA.

BLAGOSLOVI GOSPODINE SVA PONIZNA

SRCA!

SMILUJ SE GOSPODINE SVIMA ONIMA

ČIJA SU SRCA OHOLA!

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE, I TVOJ OTAC, BOG

OTAC, I VAŠ DUH SVETI.

I ČAST I SLAVA DJEVICI MARIJI, NAŠOJ NEBESKOJ MAJČICI.